

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

De Varrone Atacino

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DE VARRONE ATACINO.

EX EPISTOLA CRITICA II.

EJUSDEM OPERIS, p. 199, sqq.

AD APOLLON. RHOD. I. 1129—1131.

οὐς ποτε νύμφη

Ἀρχιᾶλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρησι
Δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησε.

Hos versus saepe viri docti, sed omnium primus Angelus Politianus Miscellan. cap. 37. compararunt cum Varronis Atacini versione, quae est apud Serv. ad Virgil. Ecl. I. 66. et apud Vib. Sequestr. p. 15.

*Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
Et geminis capiens tellurem Oeaxida palmis,
Edidit in Dicta.*

Hujus poëtae dispersa fragmenta cum diligenter collegerim, et ad suum quodque in Apollonio locum revocarim (*), non alienum fuerit, memoriam ejus prope intermortuam renovare. P. Terentius Varro in Gallia Narbonensi natus est anno tertio Olymp. 174. Hieronymus Chronico ad illum annum p. 150. P. Terentius Varro vico Atace in provincia Narbonensi
na-

[(*) Cujus rei exempla petantur ex Opere laudato p. 218, 220, 224, 226.]

nascitur: qui postea XXXV. annum agens, Graecas literas cum summo studio didicit. Quod, sicut alia ejus generis, ex Suetonii libro de Poëtis ductum esse, vidit Jos. Scaliger. Cognomen Atacini Varroni inditum est a vico Atace, ut Suetonius tradit; a fluvio Atace, ut Porphyrius ad Horat. I. Serm. 10. 46. Quod verisimilius videtur Scaligero l. c. Nam vici Atacis nulla, nisi hoc loco, mentio est: frequens fluvii Atacis apud alios. Hic quasi praetereundo corrigamus Sidon. Apollin. III. Ep. 3. *cui Varrones, vel Atacinus, vel Terentius, Plinii, vel avunculus, vel Secundus, compositi.* Cum uterque Varro Terentii nomen habuerit, stultum est, Terentium Varronem Varroni Atacino opponere. Lege: *cui Varrones, vel Atacinus, vel Reatinus.* Sidonius imitatus est similem, sed tamen in ipsa similitudine disparem, locum Symmachi Auctar. Epist. 1. *Seis, Terentium, non Comicum, sed Reatinum illum, Romanæ eruditionis parentem,* etc. ubi Fr. Juretus nihil expedire potuit. Ingenii felicitatem Varro non uno carminum genere ostendit. *Bellum Sequanicum* laudat Priscianus X. p. 877. *Invenitur etiam pellicuit. P. Varro belli Sequanici libro II. Deinde ubi pellicuit dulcis levis unda saporis.* Magnam ab idoneis arbitris laudem tulit ejus *Leucadia, sive Elcgiarum liber,* post Argonautica scriptus. Propertius II. 25. 85. *Haec quoque perfecto ludibat Iasone Varro, Varro Leucadiae maxima fama suae.* Ovidius Trist. II. 439. *Is quoque, Phasiacas Argo qui duxit in undas, Non potuit Veneris furta tacere suae.* Non tam feliciter ei cessit *Satirae scribendae conatus.* Horatius I. Serm. 10. 46. *Hoc erat,*

erat, experto frustra Varrone Atacino, Atque quibusdam aliis, melius quod scribere possem, Inventore minor. ubi haec Acronis annotatio est: Varro quidem tentavit Satyram scribere, et scripsit, et ideo non edidit. Atqui, si Varro Satiras suas suppressit, nulla Horatio de illis judicandi facultas fuit. Verius igitur est, in eruditorum manibus fuisse, ut Scholiastes Cruquianus scribit, et res ipsa declarat. Ex Varronis *Chorographia* duplex fragmentum prodidit Scaliger in *Catalect.* p. 244. et inde Burmannus *Anthol. Lat. T. II.* p. 335. Cujus carminis partem arbitrator *Europam*, quam Festus v. *Tutum* laudat, fuisse. Forte ex ea fluxit versus, *Indica non magna minor arbore crescit arundo*, quem Scaliger ad Propert. p. 256. ed. Commel. nescio unde haustum affert. Ex poëtis Graecis Varro non solum Apollonium, sed etiam *Aratum*, Latine vertit; ut intelligi licet ex pulcherrimis versibus, quibus ejus Dios. 210. seqq. expressit, apud Servium ad Virgil. *Georg. I.* 375. *Tum liceat pelagi volucres, tardaeque paludis Cernere inexploto studio certare lavandi: Et velut insolitum pennis infundere rorem: Aut arguta lacus circumvolitavit hirundo, Et bos suspiciens coelum, mirabile visu, Naribus aërium patulis decerpsit odorem. Nec tenuis formica cavis non evchit ova.* Sed nihil Varronis nomen aequè posteris commendavit, atque *Argonauticorum Apollonii Rhodii versio*; quam eximiis laudibus ornant ejusdem aetatis poëtae. Propertius II. 25. 85. *Haec quoque perfecto ludebat Iasone Varro.* Ovidius *Amor. I.* 15. 21. *Varronem primamque ratem quae nesciat aetas, Aureaque Aesonio terga petita duci?*

Art. Am. III. 335. *Dictaque Varroni fulvis insignia
villis Vellera, germanae, Phryxe, querenda tuae.*
Trist. II. 439. *Is quoque, Phasiacas Argo qui duxit
in undas.* His adde Statium II. Silv. 7. 77. *Et qui
per freta ducit Argonautas.* De illa versione sic ju-
dicat Quinctilianus X. 1. p. 502. *Atacinus Varro
in iis, per quae nomen est assecutus, interpret operis
alieni, non spernendus quidem, verum ad augendam
facultatem dicendi parum locuples.* Varronem autem
Apollonianis nonnulla addidisse de suo, suspicari li-
cet ex Probo ad Virgil. Georg. II. 126. *Pars Par-
thorum Media est appellata a Medo, filio Medae et
Aegei, ut existimat Varro, qui quatuor libros de Ar-
gonautis edidit.* Tale quid cum nec dixerit Apollo-
nius, nec per operis sui rationem dicere potuerit,
id a Varrone additum existimari debet. Ceterum
Vellejus quoque Paterculus II. 36. Varronem in
praecipuis numerat melioris aetatis poëtis: *Quis igno-
rat, floruisse hoc tempore auctores carminum, Var-
ronem ac Lucretium, neque ullo in suscepti operis sui
forma minorem Catullum?* Nec aliud magis ad ejus
commendationem pertinet, quam quod Virgilius, tan-
tus poëta, illum tanti fecit, ut integros ejus versus,
vix literis mutatis, in carmina sua transferret.

— Ao. MDCCLXXXII.